Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (plénum)

z 29. júna 2011 *

„Verejná služba — Zmluvní zamestnanci — Výzva na vyjadrenie záujmu — Predbežný výber — Požiadavky týkajúce sa jazykových znalostí — Diskriminácia — Incidenty počas konania skúšok“

Vo veci F-7/07,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článkov 236 ES a 152 AE,

Marie-Thérèse Angioi, s bydliskom vo Valenciennes (Francúzsko), v zastúpení: M.-A. Lucas, avocat,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: F. Díez Moreno, abogado del Estado,

a

Talianska republika, v zastúpení: pôvodne I. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato, neskôr G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

vedľajší účastníci konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: J. Currall a M. Velardo, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum),

v zložení: predseda P. Mahoney, predseda komory S. Gervasoni, sudcovia H. Kreppel (spravodajca), H. Tagaras a S. Van Raepenbusch,

tajomník: W. Hakenberg,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. júna 2009,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Návrhom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu faxom 29. januára 2007 (originál bol podaný 2. februára 2007) sa M.-T. Angioi domáha zrušenia rozhodnutia zo 14. marca 2006, ktorým Európsky úrad pre výber pracovníkov (EPSO) v rámci výzvy na vyjadrenie záujmu na účely vytvorenia databázy uchádzačov o prijatie na miesto zmluvného zamestnanca rozhodol o jej vylúčení z ďalších predbežných testov z dôvodu nedostatočných výsledkov dosiahnutých počas prvých testov určených na posúdenie jej schopnosti verbálneho a numerického uvažovania.

Právny rámec

1. *Štatutárne ustanovenia*

2 Článok 12 prvý odsek ES účinný ku dňu prijatia rozhodnutia uvedeného v predchádzajúcom bode stanovuje:

„v rámci pôsobnosti tejto zmluvy a bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia, akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti je zakázaná.“

3 Článok 290 ES stanovuje:

„Rada [Európskej únie] jednomyseľne určí pravidlá používania jazykov orgánmi [Európskej únie], čím nie sú dotknuté ustanovenia uvedené v štatúte Súdneho dvora [Európskej únie].“

4 Podľa článku 22 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej v Nice 7. decembra 2000 (Ú. v. ES C 364, s. 1, ďalej len „Charta základných práv“) s názvom „Kultúrna, náboženská a jazyková rozmanitosť“:

„Únia rešpektuje kultúrnu, náboženskú a jazykovú rozmanitosť.“

5 Články 1 až 6 nariadenia Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 1958, 17, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 3) v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci stanovujú:

„Článok 1

Úradnými jazykmi a pracovnými jazykmi inštitúcií Únie sú angličtina, bulharčina, čeština, dánčina, estónčina, fínčina, francúzština, gréčtina, holandčina, írčina, lotyština, litovčina, maltčina, maďarčina, nemčina, poľština, portugalčina, rumunčina, slovenčina, slovinčina, španielčina, švédčina a taliančina.

Článok 2

Dokumenty, ktoré členský štát alebo osoba podliehajúca jurisdikcii členského štátu odošle orgánom Spoločenstva, môžu byť vyhotovené v ktoromkoľvek úradnom jazyku podľa výberu odosielateľa. Odpoveď sa vyhotoví v tom istom jazyku.

Článok 3

Dokumenty, ktoré orgány Spoločenstva odosielajú členskému štátu alebo osobe podliehajúcej jurisdikcii členského štátu, sa vyhotovia v jazyku tohto štátu.

Článok 4

Nariadenia a ostatné všeobecne uplatniteľné dokumenty budú vypracované v [dvadsiatich] úradných jazykoch.

Článok 5

Úradný vestník Európskej únie sa uverejňuje v [dvadsiatich] úradných jazykoch.

Článok 6

Orgány Spoločenstva môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť v osobitných prípadoch.“

6 Článok 1d Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„1. Pri uplatňovaní tohto Služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických znakov, jazyka, náboženského vyznania alebo viery, politického alebo iného názoru, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, pôvodu, pracovnej nespôsobilosti, veku, alebo sexuálnej orientácie.

…

6. Pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie ich uplatňovania musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. Týmito cieľmi je možné ospravedlniť predovšetkým dojednanie povinnej vekovej hranice pre odchod do dôchodku a minimálnej vekovej hranice pre čerpanie starobného dôchodku.“

7 Článok 82 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci (ďalej len „PZOZ“) stanovuje:

„1. Zmluvní zamestnanci sa vyberajú na čo najširšom možnom zemepisnom základe spomedzi občanov členských štátov bez rozdielu, pokiaľ ide o rasový alebo etnický pôvod, politické, filozofické alebo náboženské presvedčenie, vek alebo zdravotné postihnutie, pohlavie alebo sexuálnu orientáciu, a bez ohľadu na ich rodinný stav alebo rodinné okolnosti.

…

3. Zmluvný zamestnanec môže byť prijatý do zamestnania, ak:

…

e) predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov [Únie] a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka [Únie] v rozsahu potrebnom pre plnenie jeho povinností.

…

5. [EPSO] poskytne jednotlivým inštitúciám na ich žiadosť pomoc pri výbere zmluvných zamestnancov, najmä vymedzením obsahu skúšok a organizovaním výberových konaní. [EPSO] zabezpečí transparentnosť výberových konaní na miesta zmluvných zamestnancov.

…“

8 Článok 3 ods. 2 rozhodnutia Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Hospodárskeho a sociálneho výboru, Výboru regiónov a Európskeho ombudsmana 2002/620/ES z 25. júla 2002 o založení EPSO (Ú. v. ES L 197, s. 53; Mim. vyd. 01/004, s. 46) stanovuje, že „[EPSO] môže pomáhať inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram zriadeným zmluvami alebo na ich základe s internými výberovými konaniami a výberom ostatných zamestnancov“.

2. *Výzva na vyjadrenie záujmu*

9 V roku 2005 EPSO „v mene európskych inštitúcií a osobitne Rady a Komisie“ uverejnil výzvu na vyjadrenie záujmu s cieľom „vytvoriť databázu uchádzačov o prijatie na miesta zmluvných zamestnancov na vykonávanie rozličných úloh v európskych inštitúciách“ (ďalej len „VVZ“). VVZ bola uverejnená na internetovej stránke EPSO od 20. júna do 20. júla 2005.

10 Časť A bod 2 VVZ s názvom „Hľadané profily“ znel takto:

„[VVZ] sa týka prijatia zamestnancov s nasledujúcimi všeobecnými schopnosťami:

Vo funkčnej skupine I: poslíci, šoféri, administratívna podpora, manuálni pracovníci.

Vo funkčnej skupine II: detské jasle (najmä detské sestry), vedúci kancelárií/zamestnancov, sekretárky, technický personál.

Vo funkčnej skupine III: finančné riadenie, informatika/technika, vykonávacie úlohy.

Vo funkčnej skupine IV: administratívne, komunikačné a poradné úlohy, výskumníci, inžinieri, lingvisti, architekti. …“

11 Časť A bod 2 VVZ s názvom „Prijímacie kritériá a všeobecné podmienky“ stanovoval, že na podanie prihlášky na miesto zmluvného zamestnanca musí každý uchádzač splniť prijímacie kritériá zodpovedajúcej funkčnej skupiny a všeobecné podmienky.

12 Pokiaľ ide o prijímacie kritériá, podľa časti A bodu 3 písm. a) VVZ s názvom „Minimálne požadované vzdelanie“ sa od uchádzačov o miesta zmluvných zamestnancov patriacich do funkčnej skupiny II vyžadovalo vyššie vzdelanie osvedčené diplomom alebo stredoškolské vzdelanie osvedčené diplomom umožňujúce prístup k vyššiemu vzdelávaniu a primeraná trojročná odborná prax (pričom takýto diplom mohol byť nahradený potvrdením o adekvátnom odbornom vzdelaní s dĺžkou trvania minimálne tri roky, ak v čase jeho vydania neexistovalo podobné odborné vzdelávanie umožňujúce prístup k vyššiemu vzdelávaniu) alebo ukončenie stredoškolského štúdia a relevantná dvojročná doplnková špecializácia a primeraná päťročná odborná prax.

13 Pokiaľ ide o všeobecné podmienky, podľa časti A bodu 3 písm. b) francúzskeho znenia VVZ sa od uchádzačov okrem iných podmienok vyžadovala aj „dôkladná znalosť jedného z úradných jazykov Európskej únie ([španielčina, čeština, dánčina, nemčina, estónčina, gréčtina, angličtina, francúzština, taliančina, lotyština, litovčina, maďarčina, maltčina, holandčina, poľština, portugalčina, slovenčina, slovinčina, fínčina alebo švédčina]) – hlavného jazyka (za hlavný jazyk sa štandardne [mohol] považovať jazyk štátnej príslušnosti uchádzača alebo povinný jazyk vzdelania) a uspokojivá znalosť [nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny] – druhého jazyka (ktorý [musel] byť iný ako hlavný jazyk)“.

14 Výrazy „hlavný jazyk“ a „druhý jazyk“ nachádzajúce sa v časti A bode 3 písm. b) VVZ boli uvedené tučným písmom.

15 Podľa časti C VVZ nazvanej „Priebeh skúšok“ malo výberové konanie prebiehať v troch po sebe nasledujúcich etapách: „proces potvrdenia“, „predbežné testy“ a „výber na účely prípadného prijatia“.

16 Pokiaľ ide o prvú etapu – proces potvrdenia –, bolo stanovené, že EPSO vytvorí schválenú databázu uchádzačov zodpovedajúcich profilom schopností a kvalifikácií vymedzených vo VVZ, potom predloží túto databázu výberovej komisii, aby táto mohla zostaviť zoznam uchádzačov pripustených k vykonaniu predbežných testov.

17 Pokiaľ ide o druhú etapu – predbežné testy –, vo VVZ bolo stanovené, že uchádzači uvedení v databáze spomenutej v predchádzajúcom bode budú pozvaní na tri série testov, ktorými boli:

— testy spôsobilosti na posúdenie ich „všeobecných schopností“ a osobitne „ich schopností verbálneho a neverbálneho uvažovania a ich jazykových znalostí“,

— v rovnakom čase test na posúdenie „ich vedomostí o európskej integrácii a európskych inštitúciách“,

— v neskoršom štádiu osobitný test na overenie „ich osobitných schopností“.

18 Bolo uvedené, že predbežné testy sa uskutočnia „v druhom jazyku (nemčina, angličtina, francúzština)“, ktorý musel „byť iný ako hlavný jazyk“.

19 Pokiaľ ide napokon o tretiu etapu – výber na účely prípadného prijatia –, VVZ stanovovala, že mená uchádzačov, ktorí uspeli v testoch, budú uvedené v konečnej databáze prístupnej európskym inštitúciám, aby si tieto mohli vybrať uchádzačov a pozvať na pohovor tých z nich, ktorí „najlepšie vyhovujú ich potrebám“.

20 Sprievodca pre uchádzačov, na prečítanie ktorého odkazovala časť B VVZ s cieľom umožniť uchádzačom „správne vyplnenie [ich] prihlášky“, ich informoval, že pokiaľ ide o výber hlavného jazyka, musia uviesť svoj „prvý jazyk“ tak, že ho vyberú v rozbaľovacom menu.

21 Nakoniec v rubrike „Často kladené otázky“ na internetovej stránke EPSO bolo v súvislosti s VVZ uvedené:

„Ako je definovaný ‚hlavný‘ a ‚druhý‘ jazyk?

Vo všeobecnosti je hlavným jazykom jazyk Vašej štátnej príslušnosti, ak je jedným z dvadsiatich úradných jazykov Európskej únie. V prípade krajín s dvoma alebo viacerými úradnými jazykmi bude hlavným jazykom jazyk, v ktorom ste absolvovali povinnú školskú dochádzku. Druhým jazykom je jazyk, v ktorom vykonáte testy, ak budete predbežne vybratý/á. Tento jazyk musí byť iný ako Váš hlavný jazyk. Pre túto výzvu musí byť Vaším druhým jazykom nemčina, angličtina alebo francúzština. Vyžaduje sa uspokojivá znalosť tohto druhého jazyka.“

Skutkové okolnosti sporu

22 V nadväznosti na uverejnenie VVZ žalobkyňa, ktorá má francúzsku štátnu príslušnosť, ale jej rodičia majú taliansku štátnu príslušnosť, podala prihlášku na miesto zmluvného zamestnanca patriace do funkčnej skupiny II, profil „riadenie kancelárie (sekretariátu)“.

23 Vo svojej elektronicky vyplnenej prihláške žalobkyňa uviedla, že jej hlavným jazykom, ako aj jej druhým jazykom – v ktorom musí vykonať predbežné testy – bude francúzština.

24 E-mailovou správou zo 4. októbra 2005 EPSO oznámil žalobkyni, že výberová komisia prijala jej prihlášku a že neskôr bude vyzvaná, aby sa zúčastnila predbežných testov. V tejto správe bolo uvedené, že „hlavným jazykom“ žalobkyne bude francúzština a jej „jazykom testov“ bude angličtina.

25 Dňa 15. novembra 2005 žalobkyňa zaslala EPSO e-mailovú správu, aby mu pripomenula, že za jazyk predbežných testov si zvolila francúzštinu, a nie angličtinu.

26 E-mailovou správou z 28. novembra 2005 EPSO odpovedal žalobkyni, že jazykom predbežných testov nemôže byť hlavný jazyk, a vyzval záujemkyňu, aby si „znova prečítala [VVZ]“. V nadväznosti na túto správu žalobkyňa súhlasila s vykonaním predbežných testov v angličtine.

27 Dňa 21. novembra 2005 EPSO uverejnil oznámenie týkajúce sa štruktúry a hodnotenia predbežných testov (ďalej len „oznámenie z 21. novembra 2005“). V tomto oznámení bolo uvedené, že:

— prvé testy určené na overenie spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania budú obsahovať 25 a 20 otázok s možnosťou výberu z viacerých odpovedí,

— druhý test týkajúci sa vedomostí o Európskej únii bude obsahovať 30 otázok s možnosťou výberu z viacerých odpovedí,

— účelom tretieho testu bude overenie „osobitných znalostí (v oblasti záujmu označenej v prihláške za prioritnú)“.

28 V oznámení z 21. novembra 2005 bolo navyše uvedené, že „v tejto fáze sa budú organizovať iba testy z uvažovania a z európskych znalostí“ a že „uchádzači budú pozvaní na testy z osobitných znalostí neskôr“ okrem „uchádzačov pre funkčnú skupinu II, profil sekretárka, ktorí vykonajú v tejto fáze všetky testy súčasne“.

29 V tom istom oznámení z 21. novembra 2005 bolo nakoniec zdôraznené, že „prahy úspešnosti priznávajúce právo na zápis do databázy“ pre zamestnania patriace do funkčnej skupiny II budú 45 %, pokiaľ ide o všetky testy, pričom 35 % bude minimum požadované pre testy určené na overenie spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania.

30 Dňa 6. januára 2006 v Bruseli (Belgicko) pod dohľadom osôb poverených spoločnosťou, ktorej EPSO zveril organizovanie predbežných testov, žalobkyňa vykonala testy určené na overenie jej spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania, test týkajúci sa jej vedomostí o Európskej únii, ako aj test, ktorého účelom bolo overenie jej osobitných znalostí. Priebeh predbežných testov bol podľa záujemkyne narušený poruchou jej počítača, ku ktorej došlo najmenej štyrikrát. Jej žiadosť, aby jej bolo vydané potvrdenie o tom, že sa tieto incidenty stali, zostala bez odozvy.

31 E-mailovou správou z 27. februára 2006 EPSO žalobkyni oznámil, že uspela v predbežných testoch a že jej meno bude zapísané do databázy, ku ktorej budú mať prístup európske inštitúcie, aby si vybrali a pozvali na pohovor uchádzačov, ktorí najlepšie vyhovujú ich potrebám.

32 Dňa 14. marca 2006 EPSO poslal žalobkyni e-mailovú správu s týmto obsahom (ďalej len „rozhodnutie zo 14. marca 2006“):

„Vážená uchádzačka, vážený uchádzač,

V menšom počte prípadov a v dôsledku chyby, ktorá nastala pri odosielaní správy adresovanej uchádzačom, niektorí uchádzači vrátane Vás dostali dva odlišné a rozporné listy vo veci dosiahnutých výsledkov.

S cieľom objasniť informácie, ktoré sa Vás týkajú, je mojou povinnosťou potvrdiť Vám Vaše známky:

— Verbálna: 32,00 %

— Numerická: 35,00 %

Verbálna [a] numerická spolu: 33,33 %

Minimum vyžadované pre funkčnú skupinu II: 35,00 %

Musím Vám preto s poľutovaním oznámiť, že Vaše známky z [testov určených na overenie spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania] nie sú dostačujúce na to, aby Vás EPSO mohol pripustiť do ďalšej výberovej fázy.

…

Prijmite, prosím, moje ospravedlnenie za tieto ťažkosti.“

33 Správou z 10. apríla 2006 nazvanou „napadnutie výsledkov testov“ žalobkyňa napadla rozhodnutie zo 14. marca 2006. Záujemkyňa zdôraznila, že počas konania svojich predbežných testov bola nútená „opakovane“ ich prerušiť z dôvodu „počítačových porúch“ a že „jej zápis do databázy EPSO by sa mal zachovať“.

34 E-mailovou správou z 19. apríla 2006 EPSO žalobkyni odpovedal a potvrdil jej, že v testoch určených na overenie spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania dosiahla iba 33,33 % správnych odpovedí, zatiaľ čo požadované minimum bolo 35 %. Pokiaľ ide o sťažnosti žalobkyne týkajúce sa počítačových incidentov, ktoré sa jej stali, EPSO uviedol, že k týmto sťažnostiam došlo „príliš neskoro“, že „už nie je možné overiť, či sa skutočne vyskytli poruchy [počítača, na ktorom vykonala testy],“ a že v každom prípade „výsledky, ktoré boli zaregistrované, sa javia ako úplne bežné“.

35 Žalobkyňa e-mailovou správou adresovanou v ten istý deň EPSO pripomenula, že v miestnosti, kde vykonala skúšky, a následne aj po doručení rozhodnutia zo 14. marca 2006 poukázala na existenciu počítačových incidentov, a uviedla, že nemožno vylúčiť, že tieto incidenty mohli mať vplyv na odmietnutie jej prihlášky.

36 Dňa 20. apríla 2006 EPSO odpovedal žalobkyni nasledujúcou e-mailovou správou:

„…

Sme plne pripravení analyzovať okolnosti, ktoré uvádzate, potrebovali by sme ešte, aby ste nám oznámili správne informácie. Ak ste počas udalostí, ktoré uvádzate, podali žiadosť osobám vykonávajúcim dozor, dostali ste číslo incidentu. Prosíme Vás teda o oznámenie tohto čísla, aby sme mohli vykonať šetrenia. Keďže testy boli zaregistrované, ak sa vyskytol problém, osoby vykonávajúce dozor ho zaznamenali do denníka a budeme vedieť tieto udalosti identifikovať.“

37 Žalobkyňa v ten istý deň poslala EPSO e-mailovú správu, v ktorej uviedla, že „vôbec nedostala číslo incidentu“, hoci o to požiadala, a uviedla, že meno osoby vykonávajúcej dozor ani meno osoby, ktorá zasahovala pri riešení počítačových incidentov, jej neboli oznámené.

38 Žalobkyňa sa mohla na internetovej stránke EPSO oboznámiť s tabuľkou uvádzajúcou pri každej z otázok, ktoré jej boli položené, správnu odpoveď, odpoveď, ktorú žalobkyňa uviedla, a čas, za ktorý na otázku odpovedala. V tejto tabuľke, v ktorej sa nenachádzalo znenie otázok položených záujemkyni, bola však uvedená zmienka o tom, že záujemkyni sa automaticky priznal jeden bod z dôvodu nečitateľnej otázky.

39 Oznámením zo 14. júna 2006 doručeným v ten istý deň faxom Komisii Európskych spoločenstiev žalobkyňa podala na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť najmä proti rozhodnutiu zo 14. marca 2006. Záujemkyňa v tomto oznámení požiadala správny orgán, aby jej oznámil znenie otázok, ktoré jej boli položené počas testov určených na overenie jej schopností verbálneho a numerického uvažovania.

40 Rozhodnutím z 11. októbra 2006 orgán oprávnený uzatvárať zmluvy (ďalej len „OOUZ“) sťažnosť zamietol.

Návrhy účastníkov konania a konanie

41 Žalobkyňa podala túto žalobu 29. januára 2007.

42 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

„– … zrušil rozhodnutie zo 14. marca 2006…,

– … zrušil rozhodnutie EPSO a/alebo výberovej komisie o jej nezaregistrovaní do databázy uchádzačov, ktorí uspeli v predbežných testoch,

– … zrušil ďalší postup… výberu,

– … uložil [Komisii] povinnosť nahradiť trovy konania.”“

43 Komisia navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

„– žalobu zamietol,

– rozhodol o trovách konania v zmysle právnych predpisov.”

44 Návrhom podaným 30. apríla 2007 do kancelárie Súdu pre verejnú službu Španielske kráľovstvo požiadalo o vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne.

45 Návrhom podaným 3. mája 2007 do kancelárie Súdu pre verejnú službu (originál bol podaný 4. mája 2007) Talianska republika požiadala o vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne.

46 Uzneseniami z 19. júna 2007 predseda druhej komory Súdu pre verejnú službu pripustil vstup Španielskeho kráľovstva a Talianskej republiky do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov žalobkyne.

47 Rozhodnutím z 19. februára 2009 bola vec, ktorá bola pôvodne pridelená druhej komore Súdu pre verejnú službu, pridelená prvej komore tohto súdu.

48 Rozhodnutím zo 17. júna 2009 bola vec postúpená plénu.

49 Rôznymi opatreniami na zabezpečenie priebehu konania Súd pre verejnú službu vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na otázky a aby predložili dokumenty. Účastníci konania týmto opatreniam vyhoveli.

50 Súd pre verejnú službu tiež vyzval účastníkov konania, aby predniesli akékoľvek pripomienky týkajúce sa otázky, či mal EPSO právomoc prijať rozhodnutie zo 14. marca 2006.

51 Napokon na výzvu Súdu pre verejnú službu účastníci konania s výnimkou Talianskej republiky predložili svoje pripomienky k vplyvu rozsudkov Všeobecného súdu Európskej únie z 13. septembra 2010, Španielsko/Komisia (T-156/07 a T-232/07), a Taliansko/Komisia (T-166/07 a T-285/07) na prejednávaný spor.

52 Dvaja zo siedmich sudcov, ktorí boli prítomní na pojednávaní, sa nemohli zúčastniť na poradách, pričom jeden opustil Súd pre verejnú službu z dôvodu výkonu funkcie sudcu Všeobecného súdu Európskej únie a druhému v tom bránili zdravotné dôvody.

Právny stav

1. *O návrhoch smerujúcich k zrušeniu „ďalšieho postupu... výberu“*

53 Je potrebné pripomenúť, že na základe článku 21 prvého odseku štatútu Súdneho dvora uplatniteľného na konanie pred Súdom pre verejnú službu v súlade s článkom 7 ods. 1 prílohy I tohto štatútu a na základe článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa primerane uplatniteľného na Súd pre verejnú službu – na základe rozhodnutia Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7) – v prípade žalôb podaných pred 1. novembrom 2007, keď nadobudol účinnosť jeho rokovací poriadok, musí návrh obsahovať najmä predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Tieto údaje musia byť dostatočne jasné a presné, aby žalovanému umožnili pripraviť si obranu a Súdu pre verejnú službu umožnili rozhodnúť o žalobe prípadne aj bez ďalších informácií.

54 V tomto prípade vyššie uvedené návrhy neumožňujú jasne identifikovať akt alebo akty, ktorých zrušenie sledujú, a z toho dôvodu sa musia zamietnuť ako neprípustné.

2. *O návrhoch smerujúcich k zrušeniu rozhodnutia zo 14. marca 2006 a „rozhodnutia EPSO a/alebo výberovej komisie o... nezaregistrovaní [žalobkyne] do databázy uchádzačov, ktorí uspeli v predbežných testoch“*

55 Žalobkyňa na podporu vyššie uvedených návrhov uvádza tri žalobné dôvody založené po prvé na porušení článku 12 prvého odseku ES a článku 82 ods. 1 a 3 písm. e) PZOZ, po druhé na „porušení zásad riadnej správy vecí verejných, rovnosti zaobchádzania, objektívnosti a legitímnej dôvery“, po tretie na „porušení zásady rovnosti zaobchádzania[,] zásad legitímnej dôvery a transparentnosti a povinnosti odôvodnenia“.

56 Žalobkyňa navyše na pojednávaní uviedla štvrtý žalobný dôvod založený na tom, že rozhodnutie zo 14. marca 2006 bolo prijaté nepríslušným orgánom.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 12 prvého odseku ES a článku 82 ods. 1 a 3 písm. e) PZOZ

57 Týmto žalobným dôvodom žalobkyňa, ako aj vedľajší účastníci konania v podstate vznášajú námietku nezákonnosti proti VVZ, pričom túto námietku možno rozdeliť na tri časti. VVZ je totiž nezákonná v rozsahu, v akom:

— uložila uchádzačom, aby ako hlavný jazyk uviedli jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo povinný jazyk svojho vzdelania (prvá časť),

— obmedzila výber druhého jazyka iba na nemecký, anglický alebo francúzsky jazyk (druhá časť),

— bola nezákonne uverejnená iba v nemeckom, anglickom a francúzskom jazyku a obmedzovala výber jazyka korešpondencie medzi EPSO a uchádzačmi iba na tieto jazyky (tretia časť).

O prvej časti založenej na tom, že VVZ nezákonne uložila uchádzačom, aby ako hlavný jazyk uviedli jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo svojho vzdelania

– Tvrdenia účastníkov konania

58 Žalobkyňa tvrdí, že článok 82 ods. 3 písm. e) PZOZ, podľa ktorého zmluvný zamestnanec môže byť prijatý do zamestnania, ak predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov Únie a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka Únie v rozsahu potrebnom pre plnenie jeho povinností, vôbec nevyžaduje, aby jazyk, ktorý musí uchádzač o funkciu zmluvného zamestnanca dôkladne ovládať, bol jazykom jeho štátnej príslušnosti alebo jazykom, v ktorom absolvoval svoje vzdelanie.

59 V časti A bode 3 písm. b) VVZ však EPSO uviedol spresnenie, podľa ktorého za „hlavný jazyk“ každého uchádzača, čiže za jazyk, ktorý musel dôkladne ovládať, sa „štandardne“ bude „považovať jazyk štátnej príslušnosti uchádzača alebo povinný jazyk vzdelania“. Týmto spresnením chcel EPSO v rozpore s článkom 82 ods. 3 písm. e) PZOZ vylúčiť, aby uchádzač mohol ako hlavný jazyk uviesť iný jazyk ako jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo svojho vzdelania. Žalobkyňa zdôrazňuje, že tým bola zbavená možnosti, aby si za hlavný jazyk zvolila jazyk, v ktorom bola vychovávaná, konkrétne taliansky jazyk.

60 Okrem toho povinnosť uviesť jazyk štátnej príslušnosti alebo jazyk vzdelania uložená vo VVZ a potvrdená v sprievodcovi pre uchádzačov, na ktorý VVZ odkazovala, a v rubrike „Často kladené otázky“ na internetovej stránke EPSO je v rozpore s článkom 12 prvým odsekom ES a s článkom 82 ods. 1 PZOZ, keďže vedie k rozdielnemu zaobchádzaniu s uchádzačmi na základe ich štátnej príslušnosti alebo národnosti. Táto povinnosť totiž nepriamo bránila v tom, aby mohli niektorí uchádzači vykonať testy vo svojom materinskom jazyku, zatiaľ čo uchádzači inej štátnej príslušnosti alebo národnosti mali túto možnosť.

61 Žalobkyňa dodáva, že nemožno uznať tvrdenie uvedené Komisiou v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti, podľa ktorého pojem „štandardne“ uvedený vo VVZ svedčí o tom, že uchádzači si mohli slobodne zvoliť svoj hlavný jazyk. Okrem toho, že je nepresný, sa totiž pojem „štandardne“ vyskytuje iba v anglickom a francúzskom znení VVZ, a nie v nemeckom znení.

62 V každom prípade VVZ nebola v súlade so svojím zákonným účelom, ktorým bolo čo najpresnejšie informovať záujemcov o podmienkach vyžadovaných na vykonávanie obsadzovaných pracovných pozícii tak, aby boli schopní posúdiť, či je vhodné, aby si podali prihlášku.

63 Komisia na obranu navrhuje zamietnuť prvú časť prvého žalobného dôvodu.

64 Komisia v prvom rade tvrdí, že nijaké ustanovenie VVZ a nijaká požiadavka uvedená v sprievodcovi pre uchádzačov a na internetovej stránke EPSO neukladala uchádzačom povinnosť, aby si za hlavný jazyk zvolili jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo jazyk svojho vzdelania. Podľa Komisie kritériá štátnej príslušnosti a vzdelania boli uvedené vo VVZ iba subsidiárne s cieľom napraviť prípadné opomenutia uchádzačov počas procesu zapisovania.

65 V každom prípade Komisia vo svojej duplike zdôrazňuje, že žalobkyňa si nemohla zvoliť iný jazyk ako francúzštinu. Podľa Komisie boli totiž uchádzači povinní zvoliť si za hlavný jazyk ten jazyk, ktorý ovládajú najlepšie. V tomto prípade žalobkyňa ovláda francúzštinu lepšie ako taliančinu. Preto v prípade, ak by si záujemkyňa zvolila za hlavný jazyk taliančinu a za druhý jazyk francúzštinu, dosiahla by neoprávnenú výhodu, pretože testy by sa uskutočnili v jazyku, ktorý ovláda najlepšie. Cieľom VVZ však bolo postaviť všetkých uchádzačov na rovnakú úroveň tým, že im bola uložená povinnosť vykonať predbežné testy v jazyku, o ktorom sa predpokladá, že ho ovládajú horšie ako svoj hlavný jazyk.

66 Komisia však v rozpore s tým, čo naznačila vo svojej duplike, na pojednávaní výslovne uviedla, že uchádzači si mohli za hlavný jazyk slobodne zvoliť ktorýkoľvek jazyk, ktorý dôkladne ovládali. Podľa Komisie si teda žalobkyňa mohla za hlavný jazyk zvoliť taliančinu a za druhý jazyk francúzštinu, a teda vykonať predbežné testy vo francúzštine. Komisia však dodáva, že záujemkyňa si slobodne zvolila za hlavný jazyk francúzštinu.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

67 Na úvod treba pripomenúť, že na základe článku 82 ods. 3 písm. e) PZOZ nikto nemôže byť prijatý do zamestnania ako zmluvný zamestnanec, ak nepredloží okrem iného doklad o „dôkladnej znalosti jedného z jazykov [Únie]“.

68 Hoci jazykom, ktorý uchádzač o funkciu zmluvného zamestnanca dôkladne ovláda, je vo všeobecnosti jazyk jeho štátnej príslušnosti alebo jazyk jeho vzdelania, nemožno vylúčiť, ako to navyše na pojednávaní pripustila aj Komisia, že uchádzač ovláda rovnako dôkladne aj ďalší jazyk. Vzhľadom na to, že článok 82 ods. 3 písm. e) PZOZ túto otázku neupravuje, je však jasné, že tvorcovia tohto článku nechceli, aby bol jazyk, ktorý musí uchádzač o funkciu zmluvného zamestnanca dôkladne ovládať, obmedzený iba na jazyk jeho štátnej príslušnosti alebo v prípade uchádzača pochádzajúceho z členského štátu s viacerými úradnými jazykmi na jazyk, v ktorom absolvoval vzdelanie.

69 Je teda potrebné skúmať, či v tomto prípade, ako tvrdí žalobkyňa, EPSO uložil uchádzačom, aby si za hlavný jazyk zvolili jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo jazyk, v ktorom absolvovali vzdelanie, a to v rozpore s článkom 82 ods. 3 písm. e) PZOZ.

70 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v časti A bod 3 písm. b) francúzskeho znenia VVZ bola okrem iných podmienok uchádzačom uložená povinnosť „dôkladn[ej] znalos[ti] jedného z úradných jazykov Európskej únie… – hlavného jazyka“ a v zátvorke bolo uvedené, že „za hlavný jazyk sa štandardne [mohol] považovať jazyk štátnej príslušnosti uchádzača alebo povinný jazyk vzdelania“.

71 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, toto posledné spresnenie, ktoré je uvedené aj v anglickom znení VVZ, nemožno vykladať tak, že nútilo uchádzačov, aby ako hlavný jazyk uviedli jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo v prípade uchádzačov, ktorí absolvovali svoje vzdelanie v členskom štáte s dvoma alebo viacerými úradnými jazykmi, jazyk, v ktorom absolvovali toto vzdelanie. Použitie výrazu „štandardne“ totiž svedčí o tom, že EPSO uviedol toto spresnenie iba s cieľom informovať uchádzačov, že v prípade, ak uchádzač počas procesu zapisovania zabudne uviesť svoj hlavný jazyk, EPSO toto opomenutie napraví tak, že ako hlavný uvedie jazyk jeho štátnej príslušnosti alebo jeho vzdelania, o ktorom sa predpokladá, že ho uchádzač ovláda najlepšie.

72 Je pravda, že nemecké znenie VVZ sa odlišovalo od francúzskeho a anglického znenia a znelo takto: „Sie müssen über eine gründliche Kenntnis einer der Amtssprachen der Europäischen Union verfügen… – Hauptsprache (als Hauptsprache wird die Landessprache des Bewerbers oder die Sprache der Pflichtschule betrachtet)…“ [„Musíte mať dôkladnú znalosť jedného z úradných jazykov Európskej únie… – hlavného jazyka (za hlavný jazyk sa bude považovať jazyk štátnej príslušnosti uchádzača alebo povinný jazyk vzdelania)…“] Podľa ustálenej judikatúry však potreba jednotného uplatňovania, a teda aj jednotného výkladu ustanovení práva Únie, vylučuje, aby sa text posudzoval izolovane v jednom z jeho znení, a vyžaduje, aby sa vykladal tak podľa skutočnej vôle jeho tvorcu, ako aj podľa cieľa, ktorý jeho tvorca sledoval, a to najmä so zreteľom na ostatné znenia vyhotovené v jazykoch Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 30. novembra 2009, Zangerl-Posselt/Komisia, F-83/07, Zb. VS s. I-A-1-235, II-A-1-1315, bod 49 a tam citovanú judikatúru, o ktorom v odvolacom konaní rozhoduje Všeobecný súd Európskej únie, vec T-62/10 P). Vzhľadom na to, že v tomto prípade nad nemeckým znením prevažujú dve ostatné jazykové znenia predmetného textu, tieto dve ostatné znenia musia mať prednosť. Okrem toho žalobkyňa, ktorá vo svojej prihláške vôbec neuviedla, že má

akúkoľvek, hoci len základnú znalosť nemeckého jazyka, nemôže tvrdiť, že nemecké znenie VVZ ju uviedlo do omylu a vyvolalo v nej presvedčenie, že je povinná zvoliť si jazyk svojej štátnej príslušnosti za hlavný jazyk.

73 Napokon treba zdôrazniť, že EPSO na svojej internetovej stránke v rubrike „Často kladené otázky“ v odpovedi na otázku „Ako je definovaný ‚hlavný‘ a ‚druhý‘ jazyk?“ uviedol, že „vo všeobecnosti je hlavným jazykom jazyk Vašej štátnej príslušnosti, ak je jedným z dvadsiatich úradných jazykov Európskej únie [a že] v prípade krajín s dvoma alebo viacerými úradnými jazykmi bude hlavným jazykom jazyk, v ktorom ste absolvovali povinnú školskú dochádzku“. Použitie výrazu „vo všeobecnosti“ teda svedčí o tom, že EPSO nevylučoval možnosť, aby si uchádzač za hlavný jazyk počas skúšok podľa VVZ zvolil iný jazyk ako jazyk svojej štátnej príslušnosti alebo vzdelania, pokiaľ ho dôkladne ovláda.

74 Vzhľadom na to, že žalobkyňa nie je oprávnená tvrdiť, že EPSO ju donútil, aby ako hlavný jazyk uviedla jazyk svojej štátnej príslušnosti, výhradu založenú na porušení článku 82 ods. 3 písm. e) PZOZ za týchto podmienok nemožno uznať. To platí z rovnakého dôvodu aj pre výhrady založené na porušení článku 12 prvého odseku ES a na článku 82 ods. 1 PZOZ.

75 Z toho vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

O druhej časti založenej na tom, že VVZ nezákonne obmedzila výber druhého jazyka iba na nemecký, anglický alebo francúzsky jazyk

– Tvrdenia účastníkov konania

76 Žalobkyňa na úvod pripomína, že z článku 82 ods. 3 písm. e) PZOZ vyplýva, že správny orgán môže uchádzačovi o funkciu zmluvného zamestnanca uložiť povinnosť uspokojivej znalosti určitého jazyka iba z dôvodu osobitnej povahy obsadzovanej funkcie. Podľa záujemkyne však EPSO nesplnil túto podmienku, keďže sa rozhodol obmedziť vo VVZ výber druhého jazyka na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, hoci nie všetky funkcie, ktoré mali uchádzači v prípade prijatia do zamestnania vykonávať, vyžadovali uspokojivú znalosť nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, resp. nevyžadovali znalosť týchto jazykov v rovnakej miere.

77 Žalobkyňa rovnako uvádza, že EPSO tým, že obmedzil výber druhého jazyka na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, opomenul „vonkajší rozmer“ funkcie zmluvného zamestnanca, keďže zmluvní zamestnanci musia vo svojich vzťahoch s členskými štátmi alebo osobami, ktoré podliehajú právomoci členských štátov, používať všetky úradné jazyky inštitúcií Únie.

78 Žalobkyňa dodáva, že žiadne z odôvodnení, ktoré Komisia môže uviesť na zdôvodnenie obmedzenia pri výbere druhého jazyka, nemožno uznať.

79 V prípade, ak by Komisia odôvodnila toto obmedzenie existenciou administratívnych obmedzení, čiže tým, že EPSO alebo spoločnosť, ktorú EPSO poverila organizovaním predbežných testov, nemajú k dispozícii dostatočné materiálne a ľudské zdroje na zorganizovanie uvedených testov vo všetkých úradných jazykoch Európskej únie, by totiž toto obmedzenie bolo nezákonné, keďže by nesúviselo s povahou obsadzovanej funkcie.

80 V prípade, ak by toto obmedzenie bolo odôvodnené tvrdením, že nemčina, angličtina a francúzština sú hlavnými pracovnými jazykmi európskych inštitúcií, toto odôvodnenie by tiež nebolo opodstatnené. Na jednej strane totiž článok 1 nariadenia č. 1 stanovuje, že pracovnými jazykmi inštitúcií sú všetky úradné jazyky Európskej únie, a nie iba nemčina, angličtina a francúzština. Na druhej strane, hoci článok 6 nariadenia č. 1 oprávňuje inštitúcie, aby výlučne pre svoje vnútorné potreby stanovili zjednodušený

jazykový režim, nie je vôbec preukázané, že uvedené inštitúcie takýto režim prijali. V každom prípade nebol predložený dôkaz o tom, že tieto tri jazyky sú s určitosťou najbežnejšie používanými jazykmi vo vnútornom fungovaní týchto inštitúcií.

81 Žalobkyňa subsidiárne tvrdí, že v prípade, ak by nemčina, angličtina a francúzština boli jazykmi vnútornej komunikácie aspoň v inštitúciách sídliacich v Bruseli alebo v Luxemburgu, neexistoval by nijaký adekvátny a už vôbec nie proporcionálny vzťah medzi sledovaným cieľom a prostriedkami, ktoré EPSO použil na jeho dosiahnutie. Pokiaľ totiž ide o uchádzačov, ktorí si za hlavný jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, požiadavka, ktorú EPSO uložil týmto uchádzačom, aby si ako druhý jazyk zvolili ďalší z týchto troch jazykov, mala za dôsledok prinútenie týchto uchádzačov, aby preukázali znalosť dvoch jazykov vnútornej komunikácie inštitúcií, zatiaľ čo od uchádzačov, ktorí si ako prvý jazyk zvolili iný jazyk ako nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, sa vyžadovala znalosť iba jedného jazyka vnútornej komunikácie.

82 Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že EPSO tým, že obmedzil výber druhého jazyka na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, a zabránil jej tak vo výbere taliančiny, porušil článok 12 ES, zásadu zákazu diskriminácie a článok 82 ods. 3 písm. e) PZOZ.

83 Komisia na obranu tvrdí, že povinnosť uložená uchádzačom, aby si za druhý jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, iba odrážala záujem na zabezpečení účinnej vnútornej komunikácie v rámci inštitúcií. Vzhľadom na významný nárast počtu úradných jazykov totiž vnútorná komunikácia musí byť zabezpečená tým, že všetci úradníci a ostatní zamestnanci budú ovládať aspoň jeden z jazykov, ktoré sa skutočne bežne používajú v inštitúciách, najmä v rámci Komisie.

84 Komisia dodáva, že v prípade uchádzačov, ktorí si za hlavný jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, je naďalej odôvodnené, ak sa od nich vyžaduje uspokojivá znalosť ďalšieho z týchto jazykov, a to jednak na účely zabezpečenia rovnosti zaobchádzania so všetkými uchádzačmi a jednak na účely zvýšenia možností vnútornej komunikácie.

85 Komisia navyše zdôrazňuje, že účelom VVZ bolo vytvoriť databázu určenú na uspokojenie budúcich potrieb v oblasti prijímania zamestnancov, a nie na obsadenie konkrétneho miesta, a že z tohto dôvodu bol EPSO tým skôr oprávnený ubezpečiť sa, že všetci uchádzači zapísaní do tejto databázy preukázali jazykové znalosti zodpovedajúce všetkým pracovným miestam ich funkčnej skupiny, ktoré im môžu byť ponúknuté.

86 Pokiaľ ide o Španielske kráľovstvo a Taliansku republiku, títo vedľajší účastníci konania tvrdia, že obmedzením jazyka, ktorý museli uchádzači uspokojivo ovládať, na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu EPSO tiež porušil článok 290 ES, ktorý priznáva Rade výlučnú právomoc určovať pravidlá používania jazykov inštitúciami Únie, rozhodnutie 2002/620, ktorým nebola EPSO priznaná nijaká právomoc v oblasti pravidiel používania jazykov, ako aj článok 22 Charty základných práv, ktorý zaručuje zásadu jazykovej rozmanitosti. Podľa vedľajších účastníkov konania, ktorí tvrdia, že uchádzači mali mať možnosť zvoliť si svoj druhý jazyk spomedzi všetkých úradných jazykov Únie, napokon takéto obmedzenie predstavovalo tiež porušenie zásady legitímnej dôvery a nebolo nijako odôvodnené.

87 Španielske kráľovstvo dodáva, že Komisia neuviedla nijaké vysvetlenie, ktoré by mohlo preukázať, že nemecký, anglický a francúzsky jazyk sú najčastejšie používanými jazykmi v rámci Komisie alebo že objektívne úvahy odôvodňovali výber týchto jazykov ako jazykov vnútornej komunikácie. V každom prípade kolégium komisárov v tomto smere neprijalo nijaké rozhodnutie.

88 Španielske kráľovstvo napokon poznamenáva, že jazyková požiadavka uvedená vo VVZ zvýhodňovala uchádzačov pochádzajúcich z členských štátov, ktorých úradným jazykom je nemčina, angličtina alebo francúzština, čím bol porušený článok 12 ES.

– Posúdenie Súdom prvého stupňa

89 Na úvod treba zdôrazniť, že jazykové požiadavky uvedené v článku 82 ods. 3 písm. e) PZOZ, konkrétne dôkladná znalosť jedeného z jazykov Únie a uspokojivá znalosť ďalšieho jazyka Únie v rozsahu potrebnom na plnenie si povinností, predstavujú iba minimálne podmienky na prijímanie zmluvných zamestnancov.

90 Z tohto vyplýva, že v prípade, ak si to vyžadujú služobné potreby alebo potreby pracovného miesta, administratíva môže legitímne stanoviť jazyk alebo jazyky, ktorých dôkladná alebo uspokojivá znalosť sa vyžaduje (pozri *a contrario* rozsudok Súdneho dvora zo 4. marca 1964, Lassalle/Parlament, 15/63, Zb. s. 57, s. 73 a 74; návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Lagrange vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, s. 94; pozri tiež rozsudky Španielsko/Komisia, už citovaný, bod 65, a Taliansko/Komisia, už citovaný, bod 81).

91 Hoci takáto osobitná jazyková požiadavka môže vyplývať z osobitného profilu práce, ktorú má zmluvný zamestnanec vykonávať, môže tiež všeobecne vyplývať z existencie jedného alebo viacerých jazykov vnútornej komunikácie v rámci inštitúcie. Vzhľadom na to, že inštitúcia má aj bez prijatia formálneho rozhodnutia v tomto zmysle možnosť vybrať si obmedzený počet jazykov vnútornej komunikácie pod podmienkou, že tento výber bude založený na objektívnych úvahách súvisiacich s jej funkčnými potrebami (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Súdneho dvora z 15. marca 2005, Španielsko/Eurojust, C-160/03, Zb. s. I-2077, body 49 a 56; rozsudky Španielsko/Komisia, už citovaný, bod 75, a Taliansko/Komisia, už citovaný, bod 93), totiž táto inštitúcia môže legitímne ukladať zmluvným zamestnancom, ktorých chce prijať, požiadavku jazykových znalostí vo vzťahu k jazykom svojej vnútornej komunikácie. V opačnom prípade by bola vystavená riziku, že prijme zamestnanca, ktorý nebude schopný náležite vykonávať svoju funkciu v rámci inštitúcie, keďže tento zamestnanec možno nebude schopný komunikovať so svojimi kolegami na pracovisku a porozumieť príkazom svojich nadriadených, alebo mu to bude spôsobovať veľké ťažkosti. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v už citovanom rozsudku Taliansko/Komisia vydanom vo veci, v ktorej EPSO uverejnil oznámenia o výberových konaniach s cieľom vytvoriť rezervný zoznam určený na obsadenie voľných pracovných miest referentov a asistentov v európskych inštitúciách, Všeobecný súd Európskej únie pripustil nielen to, že výber nemčiny, angličtiny a francúzštiny zodpovedá funkčným potrebám inštitúcií a orgánov Únie, ale aj to, že EPSO mohol od uchádzačov na týchto výberových konaniach legitímne vyžadovať, aby ako druhý jazyk ovládali jeden z týchto troch jazykov (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný, bod 103).

92 Treba však pripomenúť, že článok 1d ods. 1 služobného poriadku výslovne zakazuje akúkoľvek diskrimináciu na základe jazyka a že podľa ods. 6 toho istého ustanovenia pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie týchto zásad musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí zodpovedať legitímnym cieľom všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. Z toho vyplýva, že jazyková podmienka, ktorá by nebola v primeranom vzťahu proporcionality so sledovaným cieľom, by bola v rozpore so zásadou zákazu diskriminácie na základe jazyka zaručenej článkom 1d ods. 1 služobného poriadku. Takáto podmienka by tiež porušovala článok 27 služobného poriadku, podľa ktorého musí správny orgán obsadiť voľné miesta tak, že vyberie úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti. Napokon, ak by sa od uchádzačov o funkciu zmluvného zamestnanca vyžadovalo, aby ovládali, hoci len uspokojivo, viacero určených jazykov bez toho, aby táto požiadavka bola proporcionálna k sledovanému cieľu, malo by to za následok priznanie privilegovaného postavenia týmto jazykom, hoci na základe článku 290 ES prináleží iba Rade, aby jednomyseľne určila pravidlá používania jazykov Európskej únie, a podľa článku 22 Charty základných práv je Únia povinná rešpektovať „kultúrnu, náboženskú a jazykovú rozmanitosť“.

93 Na žalobné dôvody žalobkyne a vedľajších účastníkov konania je potrebné odpovedať z hľadiska uvedených úvah, pričom najprv treba skúmať, či jazykové požiadavky uvedené vo VVZ sledovali legitímny cieľ všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky, a ak áno, treba následne skúmať, či existoval primeraný vzťah proporcionality medzi týmito požiadavkami a sledovaným cieľom.

94 Pokiaľ ide po prvé o otázku, či jazykové požiadavky uvedené vo VVZ sledovali legitímny cieľ všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky, treba pripomenúť, že VVZ bola uverejnená „v mene európskych inštitúcií a osobitne Rady a Komisie“ s cieľom „vytvoriť databázu uchádzačov o prijatie na miesta zmluvných zamestnancov na vykonávanie rozličných úloh v európskych inštitúciách“. Z dokumentov predložených v rámci konania vyplýva, že nemecký, anglický alebo francúzsky jazyk sa v rôznej miere používajú ako jazyky vnútornej komunikácie v inštitúciách, ktoré majú prijímať významnú časť uchádzačov, ktorí úspešne vykonali výberové skúšky, a to v Komisii a v Rade.

95 Vzhľadom na postavenie nemeckého, anglického a francúzskeho jazyka v inštitúciách, v rámci ktorých mali zmluvní zamestnanci vykonávať svoje funkcie, teda jazykové požiadavky uvedené vo VVZ sledovali legitímny cieľ všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky, ktorým bolo ubezpečiť sa, že títo zamestnanci majú jazykové znalosti, pokiaľ ide o jazyky vnútornej komunikácie.

96 Je potrebné dodať, že v predmetnom prípade bolo cieľom VVZ vytvoriť databázu určenú na prijímanie zmluvných zamestnancov do rôznych inštitúcií Únie, pričom títo zamestnanci patrili do štyroch funkčných skupín a mali „vykonávať rozličné úlohy“ v týchto inštitúciách. Jednak vzhľadom na rozmanitosť inštitúcií, ktoré mohli prijímať osoby, ktoré uspeli v predbežných testoch, a jednak vzhľadom na rozmanitosť obsadzovaných miest teda bolo opodstatnené, aby EPSO overil, či tieto osoby mohli okamžite vykonávať svoje funkcie, čiže najmä či boli schopné rozumieť aspoň jednému z pracovných jazykov inštitúcií, ktoré ich mali prijímať.

97 Okrem toho treba pripomenúť, že zmluvní zamestnanci majú na rozdiel od úradníkov zostať v inštitúciách v zásade iba počas obmedzeného obdobia stanoveného PZOZ, a preto nemožno prípadné jazykové nedostatky týchto zamestnancov napraviť prostredníctvom vzdelávacích programov zavedených inštitúciami na podporu a zvyšovanie jazykovej plurality.

98 Po druhé treba posúdiť, či existoval primeraný vzťah proporcionality medzi jazykovými požiadavkami uvedenými vo VVZ a sledovaným cieľom. V tejto súvislosti treba uviesť, že v rozsudkoch Taliansko/Komisia (už citovaný, bod 94) a Španielsko/Komisia (už citovaný, bod 75) Všeobecný súd Európskej únie rozhodol, že v prípade, ak si inštitúcia vyberie viacero jazykov vnútornej komunikácie, nemôže od osôb, ktoré má v úmysle prijať, vyžadovať znalosť viac ako jedného z týchto jazykov. Podľa Všeobecného súdu Európskej únie totiž požiadavka kumulatívnej znalosti rôznych jazykov nemôže byť odôvodnená potrebami vnútornej komunikácie a môže zodpovedať iba vôli priznať určitým úradným jazykom privilegované postavenie.

99 V tomto prípade je nesporné, že EPSO vo VVZ vyžadoval od uchádzačov, aby ako hlavný jazyk dôkladne ovládali jeden z úradných jazykov a ako druhý jazyk uspokojivo ovládali nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, pričom tento druhý jazyk musel byť iný ako hlavný jazyk. Súd pre verejnú službu teda konštatuje, že EPSO uložil uchádzačom požiadavku znalosti iba jedeného z jazykov vnútornej komunikácie používaných v inštitúciách, ktoré ich môžu prijímať.

100 Je pravda, že v osobitných prípadoch uchádzačov, ktorí si tak ako žalobkyňa zvolili za hlavný jazyk nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, požiadavka, ktorá im bola uložená, aby si ako druhý jazyk vybrali ďalší z týchto troch jazykov, mala za následok, že boli prinútení preukázať znalosť dvoch jazykov vnútornej komunikácie, z ktorých bol jeden hlavným jazykom a druhý bol druhým jazykom.

101 Túto okolnosť však nemožno považovať za neprimeranú vo vzťahu k cieľu, ktorý EPSO sledoval.

102 Po prvé totiž skutočnosť, že niektorí uchádzači si za hlavný jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, závisela od osobitostí každého z nich (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2005, Hendrickx/Rada, T-376/03, Zb. VS s. I-A-83, II-379, bod 33).

103 Po druhé treba pripomenúť, že zásada zákazu diskriminácie, ktorá je osobitným vyjadrením všeobecnej zásady rovnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i., 117/76 a 16/77, Zb. s. 1753, bod 7), predstavuje spoločne s touto zásadou jedno zo základných práv práva Únie, ktorých dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor (rozsudok Súdneho dvora z 12. decembra 2002, Rodríguez Caballero, C-442/00, Zb. s. I-11915, bod 32). V rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaný, bod 94) Všeobecný súd Európskej únie zdôraznil, že jazykové požiadavky kladené na uchádzačov o miesta v inštitúciách a orgánoch Európskej únie nesmú viesť k neodôvodneným rozdielom v zaobchádzaní s občanmi Únie ani ohrozovať rovnaký prístup týchto občanov k ponúkaným miestam.

104 Je pravda, že v predmetnom prípade riešenie, ktoré EPSO prijal, malo za následok rozdielne zaobchádzanie na jednej strane s uchádzačmi, ktorí si za hlavný jazyk zvolili iný jazyk ako nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, a na druhej strane s uchádzačmi, ktorí si za hlavný jazyk zvolili jeden z týchto troch jazykov. Zatiaľ čo prví uvedení uchádzači mali totiž možnosť vybrať si druhý jazyk spomedzi troch jazykov, ktorými bola nemčina, angličtina a francúzština, v prípade druhých uvedených uchádzačov bola táto možnosť zúžená na dva jazyky. Ak by však EPSO tak, ako si to želala žalobkyňa, prijal iné riešenie spočívajúce v tom, že uchádzačom, ktorí si za hlavný jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, by sa priznala možnosť slobodného výberu druhého jazyka spomedzi všetkých úradných jazykov s výnimkou jazyka zvoleného za hlavný jazyk, toto riešenie by týmto uchádzačom priznávalo vo vzťahu k ostatným uchádzačom väčšiu výhodu v porovnaní s výhodou, ktorú títo uchádzači v skutočnosti mali. EPSO, ktorý sa teda ocitol v situácii, keď si musel vybrať z dvoch riešení, pričom obe vytvárali rozdiel v zaobchádzaní medzi dvoma skupinami uchádzačov, si vybral riešenie, ktoré spôsobovalo menej významný rozdiel v zaobchádzaní, a preto nemožno konštatovať, že stanovil nevhodné jazykové podmienky.

105 Výhrady založené na tom, že požiadavka kladená na uchádzačov, ktorí si za hlavný jazyk zvolili nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, aby si za druhý jazyk zvolili ďalší z týchto troch jazykov, odporuje súčasne článku 22 Charty základných práv, zásade zákazu diskriminácie a článku 82 ods. 3 písm. e) PZOZ, sa teda musia zamietnuť.

106 Okrem toho v rámci vnútorného fungovania inštitúcií Únie výber jazyka vnútornej komunikácie patrí do zodpovednosti uvedených inštitúcií, ktoré majú právomoc svojim zamestnancom určiť, že vybraný jazyk je pre nich povinný. Z článku 6 nariadenia č. 1 – ktoré prijala Rada na základe ustanovení Zmluvy, ktoré jej priznávajú právomoc prijímať pravidlá používania jazykov inštitúciami Európskej únie – totiž vyplýva, že inštitúcie „môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť v osobitných prípadoch“. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Španielske kráľovstvo a Talianska republika, EPSO mal právomoc obmedziť výber druhého jazyka na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu tak, ako to urobil vo VVZ – ktorá bola uverejnená „v mene európskych inštitúcií a osobitne Rady a Komisie“.

107 Tvrdenie založené na tom, že EPSO mal vo VVZ odôvodniť výber troch jazykov, ktoré sa mali použiť pri účasti na predbežných testoch, sa musí tiež zamietnuť, keďže je nesporné, že tento výber zodpovedal vnútorným požiadavkám inštitúcií (pozri v tomto zmysle rozsudok Španielsko/Komisia, už citovaný, bod 88).

108 Pokiaľ ide o tvrdenie, ktoré uviedlo Španielske kráľovstvo a ktoré je založené na tom, že jazyková požiadavka uvedená vo VVZ zvýhodňovala uchádzačov pochádzajúcich z členských štátov, v ktorých je úradným jazykom nemecký, anglický alebo francúzsky jazyk, a to v rozpore s článkom 12 ES, ktorý

zakazuje akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ani toto tvrdenie nemožno uznať, keďže títo uchádzači museli vykonať predbežné testy v inom jazyku, ako je jazyk, ktorý dôkladne ovládali, rovnako ako uchádzači pochádzajúci z iných členských štátov.

109 Napokon, hoci Talianska republika na podporu tvrdenia, že obmedzenie pri výbere druhého jazyka predstavuje porušenie zásady legitímnej dôvery, tvrdí, že zaužívaná prax EPSO aj po pristúpení desiatich nových členských štátov v roku 2003 spočíva v tom, že sa neukladá nijaké obmedzenie pri výbere druhého jazyka pri organizovaní výberových konaní na prijímanie úradníkov, z nijakej listiny založenej v spise nevyplýva, že by sa EPSO verejne zaviazal – čo navyše v súlade s právom nemohol urobiť –, že nestanoví nijaké obmedzenie, pokiaľ ide o druhý jazyk, v rámci výberových konaní zmluvných zamestnancov, ktoré bude organizovať.

110 Z toho vyplýva, že druhá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť.

O tretej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezákonnosti podmienok uverejnenia VVZ a výberu jazyka korešpondencie medzi EPSO a uchádzačmi

111 Talianska republika tvrdí, že EPSO tým, že rozhodol, a to navyše bez toho, aby svoje rozhodnutie odôvodnil, že VVZ sa uverejní iba v nemeckom, anglickom a francúzskom jazyku a že jazyk korešpondencie medzi správnym orgánom a uchádzačmi si možno vybrať iba spomedzi týchto troch jazykov, porušil článok 12 ES, článok 22 Charty základných práv, ako aj články 1 až 6 nariadenia č. 1.

112 Takéto pochybenia však nemohli poškodiť záujmy žalobkyne, keďže tá sa mohla v nadväznosti na zverejnenie VVZ zapísať na skúšky, zúčastniť sa na plánovaných predbežných testoch a komunikovať s EPSO (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. februára 1994, Latham/Komisia, T-3/92, Zb. VS s. I-A-23, II-83, bod 53). Vedľajší účastník konania nie je oprávnený uvádzať tvrdenie, ktoré by žalobkyňa nebola oprávnená uviesť.

113 Za týchto okolností sa musí tretia časť prvého žalobného dôvodu v každom prípade zamietnuť.

114 Vzhľadom na to, že všetky tri časti prvého žalobného dôvodu boli zamietnuté, tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na „porušení zásad riadnej správy vecí verejných, rovnosti zaobchádzania, objektívnosti a legitímnej dôvery“

Tvrdenia účastníkov konania

115 Žalobný dôvod sa v podstate delí na dve časti.

116 V prvej časti žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že predbežné testy, ktoré vykonala 6. januára 2006, boli poznačené technickými incidentmi. Priebeh týchto testov bol najmenej štyrikrát prerušený z dôvodu poruchy počítača, ktorý jej bol poskytnutý, čo v prípade každého prerušenia vyžadovalo zásah informatika. Tieto incidenty ju vyrušili a obrali o časť času, ktorý jej bol poskytnutý, bez toho, aby jej bolo dovolené opakovať skúšku, alebo aby jej bol poskytnutý dodatočný čas ako náhrada za čas, ktorý stratila.

117 Žalobkyňa zdôrazňuje, že skúšky, ktoré EPSO organizoval v decembri 2005 a v januári 2006, sa vo všeobecnosti konali vo „veľkom zmätku“, o čom svedčia viaceré potvrdenia uchádzačov združených v Union syndicale (odborový zväz), a že napríklad niektorí z týchto uchádzačov, hoci boli riadne zapísaní, sa nemohli zúčastniť na uvedených skúškach alebo prinajmenšom z dôvodu počítačových

incidentov nemali prístup k testovým dotazníkom. Zástupcovia zamestnancov vo výberovej komisii na desiatom stretnutí tejto komisie s EPSO navyše odmietli potvrdiť výsledok výberu, a to najmä z dôvodu technických incidentov, ktoré sa vyskytli počas konania všetkých skúšok organizovaných v rámci VVZ.

118 Žalobkyňa tvrdí, že nezrovnalosti, ktorými bol poznačený priebeh predbežných testov, boli zjavne podstatné, keďže z dôvodu ich opakovania, ich počtu a času potrebného na ich odstránenie vážne ohrozili jej sústredenie.

119 V druhej časti žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje výsledky, ktoré jej boli oznámené rozhodnutím zo 14. marca 2006. Žalobkyňa vysvetľuje, že e-mailová správa z 27. februára 2006, ktorá jej bola zaslaná rovnako ako ďalším šesťdesiatim dvom uchádzačom a ktorou jej bolo oznámené, že uspela v predbežných testoch, a nová e-mailová správa zo 14. marca 2006, ktorou bola informovaná o opaku, svedčia o probléme pri registrácii alebo spracovaní výsledkov skúšok. Okrem toho existuje rozpor medzi rozhodnutím zo 14. marca 2006, ktorým bola informovaná, že e-mailová správa z 27. februára 2006, ktorou jej bolo omylom oznámené, že uspela, bola dôsledkom „chyby, ktorá nastala pri odosielaní správy adresovanej uchádzačom," na jednej strane a e-mailovou správou z 19. apríla 2006, podľa ktorej táto chyba bola spôsobená chybou vo výpočte celkovej známky, na druhej strane. Z písomného potvrdenia inej uchádzačky nakoniec vyplýva, že počítačová databáza, v ktorej sa uchovávali odpovede uchádzačov na predbežné testy, bola poškodená.

120 Komisia na obranu navrhuje, aby sa žalobný dôvod v oboch častiach zamietol.

121 Pokiaľ ide o prvú časť, Komisia uvádza, že žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz alebo indíciu na podporu tvrdenia, že nezrovnalosti ovplyvnili priebeh jej testov.

122 Čo sa týka druhej časti žalobného dôvodu, Komisia zdôrazňuje, že okolnosť, že žalobkyňa bola e-mailovou správou z 27. februára 2006 omylom informovaná o tom, že v predbežných testoch uspela, bola spôsobená programovacou chybou počítača, ktorý nezohľadnil skutočnosť, že záujemkyňa tým, že získala iba 33,33 % správnych odpovedí počas testov určených na overenie jej schopností verbálneho a numerického uvažovania, nedosiahla minimum vyžadované podľa oznámenia z 21. novembra 2005, čiže 35 %.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

– O prvej časti žalobného dôvodu

123 Na základe zásady riadnej správy vecí verejných a zásady rovnosti zaobchádzania je úlohou inštitúcií, aby vo výberovom konaní zabezpečili pre všetkých uchádzačov čo najpokojnejší priebeh skúšok bez akýchkoľvek nezrovnalostí. Nezrovnalosť, ktorá sa vyskytne v priebehu skúšok výberového konania, však má vplyv na zákonnosť uvedených skúšok iba v prípade, ak má podstatný charakter a môže skresliť výsledky týchto skúšok. Ak sa takáto nezrovnalosť vyskytne, je úlohou žalovanej inštitúcie preukázať, že táto nezrovnalosť výsledky skúšok neovplyvnila (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2006, Neophytou/Komisia, F-22/05, Zb. VS s. I-A-1-159, II-A-1-617, bod 60).

124 V tomto prípade žalobkyňa tvrdí, že predbežné testy, ktoré absolvovala 6. januára 2006, boli poznačené počítačovými incidentmi, a najmä že priebeh uvedených testov bol najmenej štyrikrát prerušený z dôvodu poruchy počítača, ktorý jej bol poskytnutý. Ani jedna z okolností, ktoré žalobkyňa uvádza, však nemôže s istotou preukázať povahu incidentov, ktoré sa jej osobne týkali. Takýto dôkaz najmä nevyplýva ani zo skutočnosti, že aj v prípade iných uchádzačov došlo počas skúšok k technickým poruchám, ani z okolnosti, že zástupcovia zamestnancov vo výberovej komisii na stretnutí s EPSO odmietli potvrdiť výsledky výberu najmä z dôvodu týchto porúch. Hoci tabuľka výsledkov žalobkyne, ku ktorej mala žalobkyňa prístup prostredníctvom internetovej stránky EPSO, svedčí o tom, že čas

využitý záujemkyňou na zodpovedanie štyroch otázok v teste určenom na posúdenie jej schopností verbálneho uvažovania bol dlhší ako čas využitý na zodpovedanie ostatných otázok v uvedenom teste, ani táto okolnosť nepreukazuje existenciu uvádzaných incidentov, ktorých existencia bola navyše formálne spochybnená potvrdením spoločnosti organizujúcej predbežné testy. Napokon je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa preukázala, že ohlásila existenciu takýchto incidentov až po tom, čo sa oboznámila s rozhodnutím zo 14. marca 2006.

125 Prvá časť druhého žalobného dôvodu sa teda musí zamietnuť.

– O druhej časti žalobného dôvodu

126 Je nesporné, že EPSO najprv e-mailovou správou z 27. februára 2006 oznámil žalobkyni, že uspela v predbežných testoch, a neskôr ju rozhodnutím zo 14. marca 2006 informoval, že nebola úspešná. Zo spisového materiálu navyše vyplýva, že správny orgán uviedol rôzne vysvetlenia existencie týchto rozporných správ. EPSO sa najprv vo svojom rozhodnutí zo 14. marca 2006 odvolal na „chybu, ktorá nastala pri odosielaní správy," a neskôr v správe z 19. apríla 2006 sa odvolal na „chybu vo výpočte", pričom Komisia v nadväznosti na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania nariadené Súdom pre verejnú službu pripísala tento incident „programovacej chybe počítača" a uviedla, že počítač nezohľadnil skutočnosť, že záujemkyňa tým, že počas testov určených na overenie jej schopností verbálneho a numerického uvažovania získala iba 33,33 % správnych odpovedí, nedosiahla požadované minimum 35 %.

127 Treba však zdôrazniť, že Komisia predložila tabuľku, v ktorej je uvedený kódovaný zoznam otázok, ktoré boli žalobkyni položené počas testov určených na overenie jej spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania, správne odpovede na tieto otázky, ktoré bolo potrebné uviesť, ako aj odpovede na jednotlivé otázky, ktoré žalobkyňa skutočne uviedla. Hoci záujemkyňa všeobecne popiera hodnovernosť výsledkov, ktoré EPSO oznámil uchádzačom, nepreukázala a dokonca ani netvrdí, že pokiaľ ide o jej výsledky predbežných testov určených na overenie jej spôsobilosti verbálneho a numerického uvažovania, celkový počet správnych odpovedí bol vyšší ako 33,33 %.

128 Spochybnenie celkovej hodnovernosti výsledkov, ktoré EPSO oznámil uchádzačom, by však mohla žalobkyňa úspešne uviesť na podporu svojich návrhov na účely zrušenia rozhodnutia zo 14. marca 2006 iba v rozsahu, v akom by toto spochybnenie umožňovalo preukázať, že žalobkyňa splnila podmienky stanovené v oznámení z 21. novembra 2005, a to dosiahnutie minimálne 35 % správnych odpovedí v predbežných testoch. Vzhľadom na to, že v tomto prípade to tak nie je, druhá časť druhého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť, hoci EPSO vážne porušil zásadu riadnej správy vecí verejných tým, že zaslal žalobkyni dve rozporné správy týkajúce sa výsledkov jej predbežných testov.

129 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na „porušení zásady rovnosti zaobchádzania, zásad legitímnej dôvery a transparentnosti a povinnosti odôvodnenia"

130 Tretí žalobný dôvod sa delí na dve časti založené v prípade prvej časti na porušení zásad legitímnej dôvery a transparentnosti a povinnosti odôvodnenia a v prípade druhej časti na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na porušení zásad legitímnej dôvery a transparentnosti a povinnosti odôvodnenia

– Tvrdenia účastníkov konania

131 Žalobkyňa uvádza, že na stretnutí, ktoré sa konalo 26. júla 2005, EPSO ubezpečil výberovú komisiu, že uchádzačom sa v prípade spochybnenia alebo na žiadosť sprístupnia ich skúšky. Záujemkyňa však správnemu orgánu vytýka, že jej odmietol oznámiť znenie otázok, ktoré jej boli položené počas predbežných testov, napriek tomu, že o to požiadala v oznámení zo 14. júna 2006.

132 Žalobkyňa dodáva, že tým, že EPSO jej odmietol oznámiť otázky, znemožnil jej, ako aj Súdu pre verejnú službu posúdiť, či tieto otázky boli platné a či ich úroveň obťažnosti bola v zásade rovnaká ako úroveň obťažnosti otázok položených ostatným uchádzačom.

133 Komisia na obranu uvádza, že podľa judikatúry vytvorenej v oblasti výberových konaní sú jedinými dokumentmi, ku ktorým môže mať uchádzač prístup, jeho vlastné písomné skúšky (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. marca 2003, Martínez Páramo a i./Komisia, T-33/00, Zb. VS s. I-A-105, II-541). V tomto prípade žalobkyňa dostala opravu svojich otázok vo forme tabuľky.

134 Komisia dodáva, že hoci žalobkyňa v oznámení zo 14. júna 2006 tiež požiadala správny orgán, aby jej oznámil znenie otázok, ktoré jej boli položené, na takúto žiadosť sa vzťahovalo nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331). Iba Všeobecný súd Európskej únie má právomoc rozhodovať o takejto námietke. Žaloba je teda v tejto časti neprípustná.

135 Komisia v každom prípade tvrdí, že ak by sa žalobkyni oznámili otázky, ktoré jej boli položené, neumožnilo by to žalobkyni dosiahnuť sledovaný cieľ, a to overiť, či otázky položené všetkým uchádzačom vykazovali rovnakú úroveň platnosti a obťažnosti.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

136 Je potrebné pripomenúť, že na základe článku 25 druhého odseku služobného poriadku každé individuálne rozhodnutie prijaté podľa služobného poriadku, ktoré negatívne ovplyvňuje úradníka, musí byť odôvodnené. Podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodniť rozhodnutie spôsobujúce ujmu má za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe informácie nevyhnutné na to, aby vedela, či rozhodnutie je alebo nie je dôvodné, a jednak umožniť jeho súdne preskúmanie (rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. januára 2003, Angioli/Komisia, T-53/00, Zb. VS s. I-A-13, II-73, bod 67, a Martínez Páramo a i./Komisia, už citovaný, bod 43).

137 Okrem toho vo veciach, v ktorých žalobcovia ako uchádzači vo výberových konaniach neuspeli na skúškach organizovaných vo forme otázok s možnosťou výberu z viacerých odpovedí, bolo rozhodnuté, že správny orgán si splnil svoju povinnosť odôvodnenia tým, že oznámil týmto uchádzačom známky dosiahnuté na týchto skúškach a informoval ich, že niektoré otázky boli zrušené (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. januára 2001, Gerochristos/Komisia, T-189/99, Zb. VS s. I-A-11, II-53, bod 34, a z 2. mája 2001, Giulietti a i./Komisia, T-167/99 a T-174/99, Zb. VS s. I-A-93, II-441, body 81 a 82).

138 Ak teda neexistujú osobitné okolnosti, administratíva, ktorá organizuje prijímacie skúšky vo forme otázok s možnosťou výberu z viacerých odpovedí, si splní povinnosť odôvodnenia tým, že uchádzačom, ktorí na týchto skúškach neuspeli, oznámi percentuálny pomer správnych odpovedí a že v prípade, ak o to požiadajú, im oznámi odpoveď na každú z položených otázok, ktorú bolo potrebné uviesť. Inak by to mohlo byť len v prípade, ak by navrhovateľ vo svojej sťažnosti konkrétne spochybňoval relevantnosť niektorých otázok alebo správnosť odpovede, ktorá sa považuje za správnu,

a ak by rozdiel medzi jeho výsledkami a prahom úspešnosti bol taký, že v prípade dôvodnosti jeho výhrady (čo by si vyžadovalo zistenie skutkovej nesprávnosti zo strany súdu – v súvislosti s týmto posledným aspektom pozri rozsudok Súdu pre verejnú službu z 11. novembra 2008, Coto Moreno/Komisia, F-127/07, Zb. VS s. I-A-1-295, II-A-1-1563, bod 32) by sa mohol nachádzať medzi uchádzačmi, ktorí v predmetných skúškach uspeli. V takom prípade by totiž prináležalo správnemu orgánu, aby v nadväznosti na sťažnosť oznámil takéto informácie, najmä znenie otázok, ktoré boli tomuto uchádzačovi počas skúšok položené.

139 V tomto prípade treba v prvom rade zdôrazniť, že ako už bolo uvedené vyššie, žalobkyni bolo e-mailovou správou zo 14. marca 2006 oznámené, že dosiahla 32 % správnych odpovedí v teste určenom na posúdenie jej spôsobilosti verbálneho uvažovania a 35 % správnych odpovedí v teste určenom na posúdenie jej spôsobilosti numerického uvažovania, čo je spolu 33,33 % správnych odpovedí, teda menej ako minimum vyžadované pre funkčnú skupinu II, konkrétne 35 %. Navyše krátko pred podaním sťažnosti sa žalobkyňa mohla na internetovej stránke EPSO oboznámiť s tabuľkou uvádzajúcou pri každej z otázok, ktoré jej boli položené, správnu odpoveď, odpoveď, ktorú uviedla žalobkyňa, a čas, za aký na túto otázku odpovedala. V tejto tabuľke bolo tiež uvedené, že jedna z otázok položených žalobkyni bola nečitateľná a že z tohto dôvodu jej bol priznaný jeden bod.

140 Je síce nesporné, že v sťažnosti podanej proti rozhodnutiu zo 14. marca 2006 na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku žalobkyňa požiadala správny orgán, aby jej oznámil znenie otázok, ktoré jej boli položené počas testov určených na posúdenie jej schopností verbálneho a numerického uvažovania, a že OOUZ vo svojej odpovedi na sťažnosť takejto žiadosti nevyhovel. Treba však zdôrazniť, že v uvedenej sťažnosti záujemkyňa konkrétne nespochybnila relevantnosť niektorých otázok, ani všeobecne netvrdila, že jej osobne boli položené zjavne neprimerané alebo neplatné otázky. Skutočnosť, že Komisia neoznámila žalobkyni znenie otázok, ktoré jej boli položené počas skúšok, teda nemôže predstavovať porušenie povinnosti odôvodnenia.

141 Z toho vyplýva, že prvá časť tretieho žalobného dôvodu sa musí zamietnuť.

O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

– Tvrdenia účastníkov konania

142 Žalobkyňa, ktorá poukazuje najmä na rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. júna 1991, Valverde Mordt/Súdny dvor (T-156/89, Zb. s. II-407, body 121 až 123) a Giulietti a i./Komisia (už citovaný, body 73 a 74), pripomína, že hoci uchádzačom na tej istej skúške nemusia byť položené nevyhnutne tie isté otázky, v každom prípade by im mali byť položené otázky rovnakej úrovne. V predmetnom prípade sa však výberová komisia viackrát obávala rizika neprimeranosti skúšok, ktoré vyplývalo z toho, že niektoré otázky neboli vypracované samotnými inštitúciami, ale súkromnými spoločnosťami, s ktorými EPSO uzatvoril zmluvy. Výberová komisia tiež poukázala na riziko, že vzhľadom na nadmernú obťažnosť niektorých otázok a vzhľadom na náhodný výber otázok musia uchádzači vykonať skúšky s rozdielnou obťažnosťou.

143 Komisia na obranu uvádza, že žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by vzbudzoval pochybnosť, pokiaľ ide o neprimeraný charakter položených otázok.

– Posúdenie Súdom pre verejnú službu

144 Podľa ustálenej judikatúry má komisia vo výberovom konaní širokú diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o podrobný obsah skúšok plánovaných v rámci tohto výberového konania. Súdu Únie neprináleží, aby tento obsah kritizoval, okrem prípadu, ak tento obsah vybočuje z rámca uvedeného v oznámení o výberovom konaní alebo ak vôbec nesúvisí s účelom skúšky výberového konania (rozsudok Súdneho dvora z 8. marca 1988, Sergio a i./Komisia, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, Zb. s. 1399, bod 22;

rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. novembra 2004, Vega Rodríguez/Komisia, T-285/02 a T-395/02, Zb. VS s. I-A-333, II-1527, bod 35). V rámci skúšok pozostávajúcich z otázok s možnosťou výberu z viacerých odpovedí teda neprináleží Súdu pre verejnú službu, aby svojou vlastnou opravou nahrádzal opravu výberovej komisie. Prípadná kritika otázky z hľadiska navrhnutých odpovedí na túto otázku by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by táto otázka bola zjavne neprimeraná vzhľadom na účel predmetného výberového konania (rozsudok Vega Rodríguez/Komisia, už citovaný, bod 36). Túto judikatúru vytvorenú v oblasti výberových konaní je potrebné analogicky uplatniť na výzvu na vyjadrenie záujmu.

145 V tomto prípade zo spisového materiálu vyplýva, že EPSO s cieľom zaručiť rovnosť zaobchádzania s uchádzačmi rozhodol, že otázky obsiahnuté v databáze otázok budú rozdelené podľa piatich úrovní obťažnosti, a že pokiaľ ide osobitne o uchádzačov o funkciu zmluvného zamestnanca patriacu do funkčnej skupiny II, počítač náhodne vyberie počas testu verbálneho uvažovania dvadsať otázok s úrovňou obťažnosti 4 a päť otázok s úrovňou obťažnosti 3 a počas testu numerického uvažovania pätnásť otázok s úrovňou obťažnosti 4 a päť otázok s úrovňou obťažnosti 3. EPSO sa teda usiloval zabezpečiť rovnakú úroveň obťažnosti pre všetkých uchádzačov.

146 Súd pre verejnú službu by navyše mohol spochybniť opodstatnenosť rozdelenia otázok podľa rôznych úrovní obťažnosti iba na základe preskúmania všetkých otázok, pričom vykonať toto preskúmanie mu prináleží iba vtedy, keď existujú viaceré dôkazy nasvedčujúce tomu, že rozdelenie vykonané organizátormi je poznačené vadami, ktoré prekračujú hranice voľnej úvahy, ktorú títo organizátori majú. V tomto prípade však treba zdôrazniť, že žalobkyňa sa obmedzila na všeobecné vyjadrenie pochybností o platnosti a stupni obťažnosti niektorých otázok uvedených v celej databáze, ale vôbec neuviedla, že okrem jednej zrušenej otázky, za ktorú dostala jeden bod, boli konkrétne jej položené otázky, ktoré boli vzhľadom na účel VVZ zjavne neprimerané alebo neplatné.

147 Druhej časti tretieho žalobného dôvodu teda nemožno vyhovieť.

148 Z toho vyplýva, že tretí žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci EPSO

Tvrdenia účastníkov konania

149 Žalobkyňa na pojednávaní vyjadrila pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či mal EPSO právomoc prijať rozhodnutie zo 14. marca 2006.

150 Talianska republika uviedla, že z článku 82 ods. 5 PZOZ, ako aj zo všeobecných vykonávacích ustanovení týkajúcich sa konaní upravujúcich prijímanie a zamestnávanie zmluvných zamestnancov v Komisii prijatých rozhodnutím zo 7. apríla 2004 (uverejnených v *Administratívnych informáciách* č. 49/2004 z 1. júna 2004, ďalej len „VVU ZZ“) vyplýva, že právomoc EPSO, pokiaľ ide o výber zmluvných zamestnancov, je obmedzená na vymedzenie skúšok a na organizovanie výberových konaní, ale nevzťahuje sa na možnosť odmietnuť prihlášky. Podľa Talianskej republiky teda v predmetnom prípade táto právomoc patrila inštitúciám, ktoré mali záujem na vytvorení databázy zmluvných zamestnancov.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

151 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 82 ods. 5 prvej vety PZOZ „[EPSO] poskytne jednotlivým inštitúciám na ich žiadosť pomoc pri výbere zmluvných zamestnancov, najmä vymedzením obsahu skúšok a organizovaním výberových konaní“. Okrem toho podľa článku 3 ods. 2 rozhodnutia 2002/620 „[EPSO] môže pomáhať inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram zriadeným zmluvami alebo na ich

základe s internými výberovými konaniami a výberom ostatných zamestnancov“. Článok 5 ods. 2 VVU ZZ napokon stanovuje, že testy určené na overenie spôsobilosti uchádzačov v oblasti verbálneho a numerického uvažovania „organizuje EPSO alebo sa organizujú na jeho zodpovednosť“.

152 Hoci v tomto prípade zo samotného znenia VVZ vyplýva, že EPSO ju uverejnil „v mene európskych inštitúcií a osobitne Rady a Komisie“, EPSO mal na základe predpisov uvedených v predchádzajúcom odseku právomoc zorganizovať predbežné testy a odmietnuť prihlášku uchádzačov, ktorí v uvedených testoch neuspeli.

153 V dôsledku toho žalobnému dôvodu založenému na nedostatku právomoci EPSO na prijatie rozhodnutia zo 14. marca 2006 nemožno vyhovieť.

154 Návrhy smerujúce k zrušeniu rozhodnutia zo 14. marca 2006 sa teda musia zamietnuť a v dôsledku toho sa musia zamietnuť aj návrhy smerujúce k zrušeniu „rozhodnutia EPSO a/alebo výberovej komisie o… nezaregistrovaní [žalobkyne] do databázy uchádzačov, ktorí uspeli v predbežných testoch“.

155 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že žaloba sa musí zamietnuť.

O trovách

156 Na základe článku 122 rokovacieho poriadku sa ustanovenia ôsmej kapitoly hlavy II tohto rokovacieho poriadku o trovách konania a súdnych výdavkoch uplatnia až na konania začaté na Súde pre verejnú službu po nadobudnutí účinnosti tohto rokovacieho poriadku, čiže po 1. novembri 2007. Na konania prebiehajúce na Súde pre verejnú službu pred nadobudnutím účinnosti tohto rokovacieho poriadku sa budú uplatňovať *mutatis mutandis* príslušné ustanovenia Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Európskej únie.

157 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Európskej únie účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Na základe článku 88 tohto rokovacieho poriadku však v sporoch medzi Úniou a jej zamestnancami znášajú inštitúcie vlastné trovy konania. Keďže žalobkyňa nemala vo svojej žalobe úspech, je opodstatnené rozhodnúť, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

158 Rovnako na základe článku 87 ods. 4 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Európskej únie Španielske kráľovstvo a Talianska republika znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. M.-T. Angioi a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

3. Španielske kráľovstvo a Talianska republika ako vedľajší účastníci konania znášajú svoje vlastné trovy konania.

Mahoney Gervasoni

Kreppel Tagaras Van Raepenbusch

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 29. júna 2011.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda
P. Mahoney